

1.
2.
3.
3.
4.
4.
5.
5.
6.

1707.

1. Bodinus, Henricus : De jure collectandi in ciues.
2. Bodinus, Henricus : Dissertationem deus juridicam qua
Differentia juris statutaris Gotharum a jure civili
evolvitur . . . publicae . . . Inquisitioni submittit.
- 3^a Bodinus, Henricus : De statu reipublicae Germanicae
fundati
- 3^b Bodin, Henricus, 11 : De statu rei publicae Germanicae
fundati et fundis regalibus. 1752
- 4^a Bodinus, Henricus : De Libris mercatorum suspectis.
2 Sect. 1707: 1724.
- 4^b Bodinus, Henricus : De Libris mercatorum suspectis Ed. 3.
- 5^a Bodinus, Henricus : De errore communi circa creditio-
nes, quae in scriptis capiuntur.
- 5^b Bodin, Henricus, 11 : De errore communi circa venditiones,
quae in scriptis capiuntur
6. Bodinus, Henricus : Dissertationis juridicae, reus. continens
selectas conclusiones juris controversi.

7^a Boetius, Antus Henricus: De observationibus cælestibus
4 Sept. 1723 & 1736

8. Boetius, Antus Henricus: De verbis directis et obliquis
9^a Boetius, Antus Henricus: De codicillis atque testibus
validis 4 Sept. 1700, 1732, 1736 & 1744.

10^a Boetius, Antus Henricus: De collisione probationum
5 Sept. 1707, 1738 & 1761.

der

:

s

er

M. P. ... rursus de iure collatandi non sicut.

F. 74. num. 2.

THESES INAUGURALES
DE

**STATU REIPU-
BLICÆ GERMANICÆ
FEUDALI.**

ET
ET FEUDIS REGALIBUS,

QVAS
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,

DN. PHILIPPO WILHELMO,
PRINCIPE BORUSSIÆ, MARCHIONE BRANDEN-
BURGICO, AC DUCATUS MAGDEB. GUBER-
NATORE, RELIQUA,
CONSENTIENTE ILLUSTRIS ICTORUM ORDINE,
IN REGIA FRIDERICIANA,
PRÆSIDE

DN. HENRICO BODINO,
REGIM. ECCLES. IN DUCATU MAGDEB. CONSIL.
REGIO GRAVISSIMO, ET PROF. JUR. CELEBERRIMO,
PATRONO AC PROMOTORE SUO VENERANDO.

PRO LICENTIA

Summum in JURE Gradum, atque Privilegia DOCTORUM
rite consequendi,

IN AUDITORIO MAJORI
d. Ocfobr. A. MDCCVII. horis ante & pomeridianis
Publico Eruditorum judicio submitte

AUTOR
M. DIETERICUS HERMANNUS KEMMERICH,
MARCHICUS.

HALÆ MAGDEB. LITERIS CHR. HENCKELII, ACAD. TYP.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

PRÆFATIO.

THeses, B. L. Dissertationis loco, quam astui Inaugurali destinaveram, examini tuo, & benevolo iudicio submitto. Scilicet ita me institui in conscribenda hac dissertatione, ut primò theses sifterem, succinctè rem ob oculos ponentes, deinceps demonstrationem & quasi commentarium singulis thesibus subjicerem, quò & brevius dicta uberius dilucidiusque exponerentur, & adductis rationibus Autorumque testimoniis firmarentur. Mature sensi, in molem iusto majorem, & quæ Dissertationis limites fortè excederet, commentationem hoc pacto excrefcere, & multa etiam curatiorem diligentioremq; meditationem sibi exposcere, quàm cui angustia temporis, elaborationi destinata, sufficeret. Visum igitur est, solas primùm theses exhibere, & primas quasi lineas ducere, deinceps si qua fortè observata fuerint atque collecta, quæ ad illustrandum argumentum facere queant, iusto volumine complecti. Extant equidem doctissimorum virorum in hoc genere lucubrationes, & cum primis *Itteri*, Viri Cl. de *Fen-*

dis Imperii commentatio eruditis sese commendavit. Nihilominus fortè supersunt in nobilissimo ac gravissimo argumento, quæ & aliorum industriam exercere queant, & vel addi, vel in clariore luce poni mereantur. Ceterum hoc etiam advertendum duxerim, in exponenda feudorum Regalium ratione primò omnium ad publicas Imperii constitutiones respiciendum, deinceps ad domestica cujusque gentis pacta atque literas feudales, porro ad observantiam Imperii, atque mores Germanorum, qui vel ex duplici Juris *Germanici Speculo*, atque *Jure feudali Saxónico & Alemannico*, quod Schilterus edidit, vel rectius fortè ac tutius ex genuinis Historiarum monumentis, & Scriptoribus cœvis addiscuntur; siquidem isthæc Germanici juris volumina jam Longobardici nonnihil ad mixtum habere nonnullis videntur. Equidem *Jus Longobardicum*, quod in subsidium publice receptum est, non utique rejiciendum puto, sed cautè tamen adhibendum, & cum cura ad Feuda cum primis Regalia Reip. Germanicæ applicandum; ne vim inferamus moribus nostris: cum non exiguum sæpe discrimen Longobardica inter & Germanica feuda, & publicum utriusque Gentis statum, observatum fuerit. Quod reliquum est, si quid forte erratum, aut rectius curatiusque dicendum fuerit, illud omne, admonitus, secundis curis, studiosius emendabo, dictorum interea benignam mihi ab humanitate tua, B. L. interpretationem promitto. Vale.

CAP. I.

De

ORIGINE STATUS FEU-
DALIS IN REPUBLICA
GERMANICA.

EuvovϿis.

I Franci Romanorum instituta sequuti. II. Feudorum vestigia apud Romanos. III. Feudum in Germania à Francis orta. IV. Triplex honorum genus in Germania: Allodium, Fiscus, Feudum seu Beneficium. V. Franci terras Regni Officialibus ac Ministerialibus beneficii loco dedere. VI. Regalia apud Francos quibus competierint. VII. Regalia etiam à Francis in Feuda concessa. VIII. Quibus gradibus feuda Regalia ad fastigium erecta fuerint. IX. Quibus temporum intervallis incrementa sumserint. X. Fundamentum & origo Status Reip. Germ. Feudalis Feuda Regalia.

Thesis I.

F Franci Remp. suam formantes, negotiisque civilibus justum ordinem ac modum statuentes, Romanorum instituta ac mores plurimis in rebus sequuti sunt. Id quod vel Ducum Comitumque, quos Provinciais regendis praefecerunt, exemplo colligere licet.

Th. II.

Prima feudorum incunabula nec obscura vestigia apud Romanos observare licet: quippe qui Ducibus & Comitibus, Provinciarum Gubernatoribus, cum primis limitum custodibus, agros, villas, oppida, sub fidei ac servitii lege dedere: non tamen feudi, sed beneficii, nomine.

Th. II.

In Germania Francis idem ferè institutum usu receptum

ceptum fuit, iidemque primi meritò inter Germanos feudi conditores habentur. Siquidem Reges Francorum, more, ut videtur, Romanorum, prædia bello acquisita Ducibus militibusque concessere, idque beneficiario jure, sub fidei ac servitii lege. Quamvis vocabulum feudi ipsi æquè ac Romanis incognitum fuerit.

Th. IV.

Duplex igitur rerum ac bonorum genus, vel, si mavis, triplex, in Germania olim dabatur: *Proprietas* seu *Allodium*; & *Beneficium*, seu *de munere Regio*, quod postea *Feudum* dictum. Utrumque prædium ab initio erat, sed dispar utriusque origo ac indoles. *Allodii* quidem, sicut & ipsius Nobilitatis, origo è statu Germaniæ libero: *Feudi* verò à temporibus erecti Regni, & instituto Francorum derivanda. Illud ab omni alieno dominio liberum, hoc verò dominio alieno obnoxium erat. Illud vel propria industria partum, vel hereditate paterna acquisitum, proprio jure possidebatur: hoc non nisi munere ac beneficio Regio ad possessorem pervenerat, eundemque ad fidem & servitia Regno obstrictum tenebat. Sed & tertium bonorum genus observare licet, ab utroque diversum; quod *Fiscus* medii ævi scriptoribus audit, cujus & proprietas & fructus, sive reditus omnis ad Regem Regiosque usus spectabat. Ex *fisco* verò *beneficia*, seu feuda, prognata sunt. Nisi malis feuda sub *fisci* nomine complecti: id quod à Merovingicæ pariter ac Carolingicæ ætatis ratione haud alienum videtur.

Th. V.

Erant autem Francorum feuda vel *Aulica*, vel *Judicialia*, vel *Militaria*. Scilicet hæc beneficiorum ratio obtinebat. Franci terras Regno quæsitas Fidelibus Regni, qui vel officia Regni in palatio ac provinciis ge-

re-

rebant, vel ministeria militiæ ac autæ præstabant, cum fructu quodam ad fideles redundante administrandas vel possidendas dedere: non tamen sine differentia, quadam. Alias enim ita dedere, ut reditu quidem, vel redditus parte, quasi loco salarii, & ad sustinendam dignitatem ac familiam, fideles a Rege constituti uterentur, terræ verò Regio fisco immediatè adscriptæ essent, qualis Alemanniæ & Westphaliæ, quin & ipsius Franciæ Rhenensis, conditio fuit. Alias verò ipsis devictis, sacramenti religione sibi obstrictis relinquebant: quales Regno non nisi mediatè, immediatè Ducibus ac Magistratibus propriis obnoxiiæ erant. Quod Bojoriorum & Saxonum Ostphalorum exempla confirmant.

Th. VI.

Jura Majestatis, Regalia Longobardis dicta, in Regno Francorum non Regi solum competeabant, sed & Optimatibus & Populo, non quidem singulis, sed universis, summo tamen omnibus & independenti, quamvis inæquali, jure attribuenda. Rex ceu Caput insigni prærogativa gaudebat, at universa Majestas non nisi in corpore ex Capite & Membris composito, Animæ instar, residebat.

Th. VII.

Franci non solum terras, sed & Regalia, hoc est honores, dignitates, & officia cum jure ac potestate conjuncta, fidelibus Regni beneficii loco dabant. Exercitium enim Regalium vel independens est, quod in comitiis locum habebat, vel dependens, quod officialibus Regni Ducibus & Comitibus in secularibus, in sacris Episcopis, jure feudi concessum erat. Erant igitur Duces

CAP. I. DE ORIGINE STATUS FEUDALIS.

ces & Comites, nec non Episcopi Regalium participes jure independenti in Comitibus, jure dependenti in officiis & Provinciis conceditis. Priori nomine Status, ac ordines Regni: posteriori fideles Regni ac Vasalli, seu officiales salutandi.

Th. VIII.

Sed gradibus quibusdam aucta fuit officialium potestas, & ad sublime territorii jus per vices temporum, evecta. Tenuiora equidem initia erant. Magistratum jura obtinebant Duces & Comites, Regis administri, usufructu terræ conceditæ pro salariis gaudebant. Successionis nullum jus, nisi Regis beneficio. Duces haud alii erant, quam belli præfecti, sine jurisdictione & imperio civili, Comites verò Pagorum judices. Nec Episcopis nisi sacri officii ratio constabat, præter eos, qui Cancellariæ officii præerant. Sed mox alia rerum facies. Primum opibus aucti Duces multa sibi bona compararunt, & complures etiam comitatus in suam potestatem redegerunt. Deinde plura sibi jura arrogarunt, quam ab initio concessa. Integras enim provincias, ex pluribus comitatibus conjunctas, civili pariter & militari imperio, administrarunt, non suis quidem auspiciis, sed jure regni. Episcopi etiam non amplius solum prædiis, sed & Regalibus, imò integris Ducatibus Regum beneficio ornati. Crevit animus simul cum opibus ac potentia, reverentiam erga Regem subinde exuerunt, majori cum libertate terras administrarunt, & suo magis, quam Regis arbitrio ac nomine jura concessa exercere cœperunt. Porro quæ ad tempus mandata fuerant munera, & perpetua & hereditaria fecerunt. Tandem & omnia Regalia, & libe-

rè proprioque & hereditario jure sibi vindicarunt. Atque tunc demum *Feuda Regalia* eam naturam induerunt, quam hodie habent, quæ cum Superioritate Territoriali conjuncta est.

Th. IX.

Tempora quoque discernenda. Scilicet Francis utriusque stirpis regnantibus ea rerum facies, quam supra initio præcedentis Thes. descripsi. Vicaria erat fidelium ac præfixa potestas, & Regum voluntate beneficioque terræ cum officiis, officiorumque fructu, conferebantur. Quamvis ultima Merovingorum pariter, ac Carolingorum tempestate ad majora creverint, atque opum non minus ac jurium amplitudine mirifice aucti fuerint, multaque adeò supra conditionem captaverint. Extincta Carolingorum regnatrice domo, in partes abeunt juris publici nostri Interpretes. Alii, sui juris factos Duces unà cum provinciis suis, atque vinculo subjectionis solutos, contendunt, electo novo Regi feudorum instar provincias obrulisse, reservato sibi superiori tatis jure. Alii, pristina Carolinæ ætatis jura unà cum Carolini Imperii successore rediisse statuunt, quantum per pacta esse mutata non docentur, atque Duces regionū Dominos non nisi sensim & via facti fere, nolentibus volentibus Regibus ac Imperatoribus, ad istud fastigium contendisse, donec ultrò tandem concesserint, quæ servare amplius non potuerint Cæsares, atque deinceps accedente suo consensu, optimo max. jure potentiam ac opes Principum stabiliverint. Sed hæc specilius disquirenda secundis curis servabo.

Th. X.

Cæterum ex his omnibus, probe subductis rationi-

B

ni-

nibus, facile liquet, præsentis Reip. Germanicæ status originem ac præcipuum fundamentum Feuda esse Regalia, & inter ceteros nexus ac vincula, quibus Imperator & imperii status inter se colligantur, non exigui momenti esse nexum feudalem. Cujus adeo jura & rationes specialius exponere ac perillustrare operæ pretium fuerit

CAP. II.

DE

FEUDIS REGALIBUS REI-
PUBL. GERMANICÆ.

Tovoϕis.

I. *Definitio Feudi Regalis Germanici, Essentialia & Naturalia.*
II. *Divisio Feudorum Regalium i. in Ecclesiastica & Secularia.*
III. *2. in Nova & Antiqua. IV. 3. in Propria & Impropria. V. 4. in Masculina & Fœminina seu Promiscua. VI. 5. in Data & oblata.*
VII. *Jus conferendi F. R. & investiendi de iis cui comperat. VIII. Quinam F. R. capere possint. IX. X. Res que in F. R. dari possint.*
XI. *Modi acquirendi feuda R. originarii. XII. Conseclarium de Expeclantia. XIII. Prescriptio Feudorum R. XIV. Successio in F. R. XV. Successio quando obtineat. XVI. Jus Primogenitura. XVII. Appanagium. XVIII. Alii successonis modi. XIX. Electoratus an divisibiles*
XX. *Testamenta de Feudis R. XXI. Successio ex pacto, Pactum Confraternis. & Ganerbinatus. XXII. Modi acquirendi F. Ecclesiastica & Eleclio & Postulatio. XXIII. Investitura. XXIV. Jus Imperatori & Imp. nec non Vasallis in Feudis R. competens, & obligatio inde resultans. XXV. Jura in specie Vasalli. XXVI. Fides & servitia à Vasallo prestanda. XXVII. Modi amittendi & extinguendi F. R. XXVIII. Judicium Feudorum R.*

Thesis I.

Th. I.

FEUDEM REGALE Germanicum est jus exercendi Regalia in Territorio competens, proprium quidem, sed non prorsus independens, ab Imperatore & Imperio Civibus Imperii concessum, vel per Investituram confirmatum, cum obligatione fidei atque officii Imperatori & Imperio præstandi conjunctum.

EXEGESIS.

I. **H**ic quoniam fundamenta totius Dissertationis ponuntur, Exegesis quoque subjiçienda est, ac definitionis proposiæ rationes uberius exponendæ. Vulgò definiunt *Feuda Regalia, Feuda ab Imperatore vel alio superiore non recognoscere cum dignitate Regali concessa, Wurmser de feud. impropr. class. 2. Sect. 1. num. 30. Uterus contra rectius fortè & ad mores nostros accommodatiùs dici existimat F. R. esse feuda, que ex præsumta investientis Principis voluntate, nisi aliud quid obstat Vassallum ejusque legitimos descendentes regali dignitate ornant. Paulò aliter Schwederus: F. R. dicuntur, quorum concessio ex potestate & voluntate concedentis investitis Regali dignitas confertur. Quæquidem definitiones Feudorum Regalium naturam nondum satis dilucide atque accuratè ob oculos ponere videntur.*

II. Certè si ad mores *Longobardicos* respiciamus, à quibus Feudorum Reg. appellatio manavit, Feuda Reg. dicebantur, non tam quod dignitatem quandam conjunctam habebant, quam quod proximè à Rege conferebantur, eandemque ob causam dignitas conjuncta Regalis audiebat, quod non à Capitaneo, non à Valvafore, sed ab ipso Rege concessa erat. *Triplici enim ordine Feuda Longobardica erant distincta, ita Hachenbergius, quorum prima Imperatoria seu Regalia; secunda Capitanea seu Media, tertia Militaria simpli-*

citer dicebantur. Feuda Imperatoria omnium amplissima & nobilissima à solo Imperatore vel Rege sub Ducatus, Marchionatus, Comitatus aliisque illustribus titulis conferebantur, quorum possessores vocati Regni vel Imperii Capitanei, quia à Capite, b. e. à Rege vel Imperatore rem immediatè tenebant. Capitanea seu Media Feuda erant, quæ non Reges immediatè, sed Capitanei suis concedebant clientibus, nimirum Baronibus & Castellanicis, qui propriè Regis vel Regni Valvasores dicuntur. Postremò Feuda Militarìa fuerunt, quæ nec à Rege nec à Capitaneis Regni, sed à Valvasoribus Majoribus in milites suos erogabantur. Hactenus Hachenbergius Germ. Med. Diss. IX. de Re Feudali Vet. Germ. §. 8. Quæ admodum igitur Feuda Capitanea dicebantur, non quæ Capitaneam dignitatem annexam habebant, sed quæ à Capitaneis conferebantur: ita & Feuda Regalia potissimum dicta sunt non ob dignitatem conjunctam, sed propter concedendi rationem: Non ergo abusive, ut putat Ludwell. Tract. feud. pag. 41. Feudum Regale dicitur, quod à Rege concessum, sed propriè & moribus Longobardicis planè congruè. Quod ipsi etiam textus feudales confirmant. 2. F. 34. si inter duos, quicumque fuerint, de beneficio Regali controversia fuerit, quorum utroque à Rege se dicit investitum fuisse, tunc causa coram eo decidatur. Ubi satis manifestè beneficium Regale dicitur, de quo quis à Rege investitus. Ut taceam obscuram fore dignitatis Regalis notionem, nisi ita accipiatur.

III. Quod ad mores Germanicos attinet, triplex Vasallorum Longobardicorum ordo ab iis alienus quidem est, vox tamen Feudi Regalis non prorsus incongrua, si dextrè & ad statum Reip. Germ. accommodatè explicetur. Quid igitur sunt Feuda Regalia Germanica? dicis; quæ ab ipso Imperatore concessa, cum dignitate Regali. Duo igitur Feudorum Regalium requisita 1.) ut ab Imperatore alioque summam potestatem habente, 2) ut cum Regali dignitate conferantur. Reincking de Regim. Secul. & Eccles. Lib. I. cl. 4. cap. 16. num. 5. seqq. Bene. Quod dentur feuda in Germania, quæ proximè ab

ab ipso Imperatore conferuntur, extra controversiam est. An ergo hæc omnia feuda Regalia salutanda? Non dicis. Civitates Imperiales & Nobiles immediati huc non pertinent. Cur non? quia dignitas etiam Regalis requiritur. Quid igitur quæro te, Dignitas Regalis apud Germanos? *Singularis præminentia*, (ita Schwederus) & ad Reges prope accedens potestas. At nondum claram concipio dignitatis Regalis ideam. An ergo Barones proximè accedunt ad Reges? nonne inter Barones & Regem Duces intercedunt ac Comites? At, inquis, potestas Baronum proximè ad Regem accedit propter superioritatem Territorialem. Clarius ergo, Illustri Coccejo interprete: *Superioritas Territ. cum officio Regni conjuncta dignitas Regalis vocatur*. Recte id quidem, si officium Regni interpreteris, quod olim officium Regni erat. Hodie enim non nisi eum Electorum superioritate Territ. officium Regni conjunctum est. Non ergo nisi soli Electores hodie dignitate Regali, atque adeo feudis Regalibus gaudent, quod nemo dixerit. Quin hoc etiam dubium, quod nec Baronum nomen nomen officii fuerit, quibus nihilominus dignitas Regalis tribuitur. At, inquis, *differt regalis dignitas à superioritate T.* (Iterum audio de Feudis Imp. C. 2. §. 8. cum Myler de Princ. & Stat. Imp. c. 36. n. 7.) *tum quod Regalia dignitas v. c. Comitum etiam in illos, qui aliorum Principum Landsassii Imperioque mediata tantum subiecti sunt, cadere possit. v. R. tr. de anno 1548. §. Wiewol auch 66. Reink. de R. S. & E. I. 5. 2. n. 53. seqq. & I. 4. 14. num. 53. seqq. quod de Territ. Superioritate predictis multi baud facile concesserint, tum quod Civitates Imp. (de Nobilibus Immediatis idem multi affirmant) territoriali, quam vocant, potestate gaudeant, Regali autem dignitate omnino destitute.* Sed quis, quæso dixerit, Comites Principum Landsassios tenere feuda Regalia? Principalia hæc feuda sunt, Ducalia, Electoralia, quemadmodum apud Longobardos F. Capitanea: si jura Regalia sua non ipsi Imperatori, sed Principi suo in acceptis ferunt. Excipis: dignitatem tamen ab Imperatore habent. Insto: Atqui & Nobili-

litas mediata dignitas est, quæ ab Imperatore confertur. Ergone hæc Feuda Regalia efficit? Vides ergo, quod non sola dignitas, etsi Regalis, feuda Regalia formet. Porro quid impedit, quo minus & Civitatibus Imp. & Nobilitati Immed. etiam feuda Regalia tribuas? Ratio est, inquis, quod dignitate Regali careant. Sed quid si negarem, quod feuda Regalia non sint, quæ dignitatem Regalem conjunctam non habent? Quid si negarem, Civitates Imp. dignitate Regali carere? At, inquis, Dignitas R. est, ubi cum Superioritate Territ. officium Regni conjunctum est. Civitates verò nullum officium gerunt. Nobiles verò Ministeriales sunt. Respondeo; Civitates Imp. suos olim habebant Comites dignitate Regali pollentes, qui & in comitiis civitates representabant. Postea cum Comitum officium deserit, Senatus Civitatum, vel Civitates ipsæ in ipsorum locum successere (v. Excell. *Thomasii* Diss. de Statuum Imp. Potestate Legislat. §. XII.) Ergo & in jus & dignitatem Regalem, Nobiles immediati, fateor, sensu, superius indicato dignitate Regali non gaudent: partim quod non omnia iis, quæ Statibus jura Regalia concessa sunt, docente Ill. *Coccejo* J. P. Prud. cap. XXI. §. 14. partim quod non officium Regno, sed ministerium debent. Sed absolute loquendo, cur non sic dignitas appellanda Nobilitas? imo cur non Regalis? cum à Rege proxime collata. Certe hæc omnia non moribus solum Germanicis, sed & genuinæ feudi Regalis Longobardici interpretationi accommodata sunt.

IV. *Essentialia* igitur Feudi Reg. Germanici requisita sunt 1) *Jus exercendi Regalia territoriale*, proprium quidem, sed non prorsus independens. *Dominium Territorii utile* dixissem, nisi insufficientis Domini utilitatis vox hoc loco videretur, ubi non solum dominium, sed & Imperium, seu partes summæ potestatis Feudorum Reg. Possessoribus competunt. Et quis, quæso, dixerit, Principes nostros & Electores tantum utile terrarum suarum Dominium habere? cum in Dominio utili tantum particula proprietatis locum habeat,
non

non tota proprietas. At inquis: Ergo ipsam feudi essentiam tollis, dum utile dominium esse negas. Atego: De feudi Longobardici essentia esse nudum dominium utile concedo: sed feudum Regale Germanicum plus juris involvit. Non magis igitur hæc feudorum Longobardicorum indoles ad nostra feuda Reg., ac nomina Capitaneorum, Valvasorum, Castellanorum ad nostri Imperii Vasallos applicanda. Quod & juris F. interpretes passim fatentur: *Das die Churfürsten und Stände vor andern Vasallis anderer Orten ihre sonderbare Præeminenz haben/ und ihre Electoratus, Ducatus, & Comitatus jure quodam döronegogias cum sublimi Territorii jure in quibus tantundem, imo plus in quibusdam casibus ex sententia Vultesi ad tit. C. de jurisd. possunt, quam Imperator in Imperio, besitzten.* Ita Franzkius in Consilio quodam ap. Struv. Syntagm. Jur. Feud. Cap. XIV. p. 533. Rectè etiam Uterus (de feudis Imp. Cap. XXII. p. 946.) *Quis unquam fando accepit, à nudo usu fructuario tantam potestatem usurpatam, præcipuasque & tantum non omnes Majestatis partes döronegogias jure exerceitas fuisse, uti quidem nostros Principes ejusmodi jurius quotidie uti novimus.* Imò quis unquam accepit, à nudo Domino utili tantam potestatem usurpatam? *Proprium vero cum dixi jus, opposui istud antiquis Francorum moribus, ubi non dixi jus, sed Regis nomine Regalia exercebant Beneficiarii Regales.* Non tamen prorsus independens illud jus & Imperium agnosco: quo pacto nexum istum inter Dominum & Vasallum, & quasi juris restrictionem exprimere videor, qualis inter Dominum directum & utilem intercedere solet. Quamvis fortè difficile sit, istum nexum, & jus dependentiæ, ut ita loquar, accuratè determinare: Sed de hoc infra. 2.) *Obligatio ad fidem & officia Imperatori & Imperio præstanda alterum requisitum est Feudi Regalis cum cæteris feudis commune.*

V. *Naturalia* feudorum omnia hic evolvere, atque ad Feuda Reg. applicare prolixum foret. Quædam adjungam. 1) Non

Non solum *jus territorii*, sed etiam *ipsum Territorium* Feudi Regalis titulo conceditur. Cum inconveniens videtur, jus concedere, non vero locum, ubi jus exerceri possit. Quamvis genuina rei ratio ab ipsi Germanorum, & quidem Francorum moribus, & observantia Imperiali repetenda. Non nunquam tamen aliud obtinet: dum jus exercendi Regalia, quidem Imperatori, ipsum vero territorium Principi alicui acceptum feratur, vel ad instar feudi offeratur, exemplo *Comitatus Waldeccensis*, Landgrafio Hassiæ in feudum oblato, 2.) *Omnia* quoque *Regalia*, seu Territorii jura concessa intelliguntur, quæ à Vasallo exerceri possunt, idque virtute *Art. VIII Instrum. Pacis §. 1.* Unde in dubio eadem jura in Feudo Reg. tribuenda, quæ imperanti summo in suis provinciis. Quotiescunque verò quædam tantum Regalia sigillatim, Germ. *Herlicheiten* non omnia conjunctim concessa sunt, si ab Imperatore, Feuda Regalia quidem sunt, sed tamen impropria. Et hæc tunc Nobilium Immed. Feuda R. ad impropria referri concesserim. In non Regalibus vero feudis, h. e. quæ non proximè ab Imp. descendunt, tantum ea Regalia competunt quæ sunt expressa. 3) *Dignitas* plerumque *Regalia* cum feudo Regali conjuncta est. *Es erhøhet nichts des Mannes Wapen/ den Fahn-Lehn.* Non tamen perpetuum illud est. *Neque enim illico, Duces Comitumve esse, qui de Ducatu aut Comitatu ab Imp. investiti fuerint, rerum nisi Comitum Principumve dignatione à Cesare insigniti, vel ut tales investiti sint, tantum possessores, des Fürstenthums/ Graffschafft/ oder Herrschafft Einhabere in Matriculis & publicis Imp. constitutionibus appellari, edisserit Iternus de Feud. Imp. c. III. §. IX.* Feuda tamen Reg. Ecclesiastica dignitatem personale in dubio habent conjunctam. v. *Beier Post. Jur. Feud. Tit. II.* Ceterum hoc pacto Baronum quoque feuda Regalia ad Impropria releganda, cum eorum dignitas proprie Regalis non sit, si definitio Dignitatis Regalis Cocceji superius tradita locum inveniat. 4) *Dividua* denique Feuda Reg. Germ. ordinarie censentur. Quamvis enim plerique

Dd.

Dd. individua esse existunt, sunt tamen, qui de Longobardicis tantum illud concedunt, de Germanicis negant. Ita Excell. Ludewig. in Not. MSSr. ad Ill. Cocceji Hypom. J. Feud. Tit. II. §. 19. *Si enim id, quod plerumque fit, regulam facit, Germania feuda Regalia erunt divisibilia. Nam percurrat quis omnes Germania Ducatus, & ni in omnibus, in plerisque tamen inveniet, eos esse dividos. Plerique enim inter plures, quam unum divisum Principatus. Inde est, quod ab hac Regula Aurea B. verba sit. 20. §. Darum wessen wir/ excipiam Electoratus. Id quod quam optime demonstrat, Ducatus fuisse olim etiam dividos. At vero Privilegia firmant legem, ut exceptio regulam.*

Th. II.

Varia sunt Feudorum Regalium genera. 1. Alia sunt *Ecclesiastica*, alia *secularia*. Illa dicuntur *Scepter* *Lehn*/ quod sceptro vel baculo olim investitura peragebatur, & Archiepiscopus, Episcopus, & Abbatis complectuntur. Hæc vero *Fahnen Lehn*/ quoniam vexilla, provinciarum symbola intercedebant: qualia sunt Regna, exemplo Bohemiarum, Electoratus, Archiducatus, Ducatus, Principatus, Marchionatus, & Landgraviatus, Comitatus, Baronatus, addo & Civitates Imperiales, & Nobilium Immediatorum feuda. Cujus distinctionis usus in eo cernitur 1. quod de Feudis secularibus solus Imperator, de Ecclesiasticis vero etiam Papa quoad Ecclesiasticam dignitatem, Imperator vero quoad Regalia investiat. 2. quod in Feudis secularibus successio, in Ecclesiasticis Electio & Postulatio obtineat.

Th. III.

Illam etiam Divisio attendi meretur, quod Feudum R. II. vel *Novum* est, quod Vasallus primus sibi & descendentibus suis acquirit; vel *Antiquum*, quod ab aliquo ad-

C

scen-

scendentium acquiritum. Imo hoc observandum, quod Novum nonnunquam certo respectu Antiquum censetur, exemplo Ducatus Magdeburgici, Halberstadiensis & Mindenensis Principatus, quæ nova quidem sunt feuda domui Electorali Brandenburgicæ, sed antiqua tamen certa ratione censentur, eo quod in locum Pomeraniæ data sunt. Præterea non solum pactis, sed etiam aliis modis antiquum vim novi, & novum vim antiqui induere potest. In Germania tamen Feuda Reg. uti cetera, fere in dubio semper antiqua præsumuntur. *Uusus* vero distinctionis patebit 1) in *Successione*: Nam in feudo novo etiam Regali non succedunt fratres ipsorumque descendentes, bene vero in antiquo. 2) in *Alienatione*. Nam F. novum alienari potest sine consensu cognatorum, non vero antiquum. 3) in *Amisone*. Nam Feudum novum amittit tota familia, sed antiquum tantum delinquens, ipsiusque descendentes non verò Collaterales, felonix non participes, neque in privationem consentientes. Exemplo Palatinatus, quem proscripto Friderico domus Neoburgica ut feudum antiquum merito petiit.

Th. IV.

III. Divisio Feudorum Reg. in *Propria & Impropria* ex communi Feudorum natura facilis est ad intelligendum.

Th. V.

IV. Tralatitia est Feudorum distinctio in *Masculina & Feminina* seu *Promiscua*, quæ in Feudis quoque Regalibus, maxime ubi de successione agitur, usum suum invenit. Feminina vero hoc loco sunt, non quæ
à fœ-

à fœminis primum acquisita sunt, sed quæ acquiri & per illam in maritum transferri possunt. Equidem si ad originem spectes, Francorum temporibus Beneficia ac Munera Regia neque à fœminis neque per fœminas acquirantur, quod tamen postea inde ab Ottonum temporibus fieri cœpit, atque usu invaluit, vel privilegiis etiam ac pactis inductum est. Nihilominus hodie etiam pronuntiandum videtur, Feuda Regalia masculina potius quam fœminina esse, hætenus quidem, ut fœminæ non nisi deficientibus omnibus masculis in subsidium succedant: ei vero, qui, vel cum masculis simul, vel deficiente mascula prole, exclusis agnatis, fœminas succedere asserit, illud probandum sit.

Th. VI.

Denique distinctio V. Feudorum in *Data & oblata*, an in feudis quoque Regalibus locum inveniatur, dispiciendum. Communis equidem sententia fert, Feuda Germanica Regalia data potius à Regibus & Imperatoribus, quam oblata à Principibus esse. Sunt tamen, qui oblata eadem censent, originemque ab extinctæ domus Carolinæ temporibus repetunt. Quæ opinio cum nondum extra controversiam posita sit, nihil definitio, tamen non nego, inter Feuda Regalia, inveniri Feuda oblata, sed pro quo in dubio præsumendum sit, in medio relinquo.

Th. VII.

Conferre beneficia Regalia nova, non secularia tantum sed & Ecclesiastica, si qua conferenda sint, solus Imperator, consensu Statuum jure potest: quamvis circa Ecclesiastica pars juris a Pontifice erepta sit. Jus investimenti de feudis Regalibus solus Imperator exercet,

non tamen suo tantum, sed & Imperii nomine. Ecclesiastica quidem investituræ jus sibi Papa arrogavit, at istud intra solius ordinis ac Muneris Ecclesiastici limites conclusum est: Investitura de Territoriis pariter ac Regalibus integra Imperatori mansit. Regi Romanorum, superstiti Imperatore, nisi eodem permittente, illud jus exercere non licet: sicut nec Vicariis Imperii competit. A. B. c. 5.

Th. VIII.

Capere Feuda Regalia omnes possunt, quotquot fidem suam Imperatori & Imperio obligare & possunt & volunt. Non masculi tantum, sed & feminae, quæ non solum successioneis jus sæpe acquirunt, sed etiam administrationis, exemplo viduarum & Abbatissarum: non solum Cives Imperii, sed & exteri, uti Regum Daniæ atque Sueciæ, & nuperrimum Ducis de Marlborough exemplum confirmat. Etiam Pupilli ac Minores, quibus Tutor hoc nomine vel Testamento vel Legge, proximus nempe agnatus, constituitur, isque nomine ipsorum in verba Imperatoris & Imperii jurat. Controversiam de Tutela Electorali, an Testamentaria, an sola legitima locum habeat, nunc meam non facio.

Th. IX.

Res, quæ Feudorum Regalium nomine Vasallis Imp. conceduntur, partim *Corpora* sunt, vulgò corporales, hoc est, *Territoria*, Electoratus, Ducatus, Comitatus &c. item Archi-Episcopatus, Episcopatus, Abbatia, titulo insignia; eaque cum omnibus suis accessionibus, seu, ut diplomata loquuntur, *cum omnibus emolumentis & pertinentiis*, qualia sunt, urbes, castra, populi, milites, &c.

Für

Fürstenthum / Land und Leuten / samt allen Ein-
und zugehörungen: partim *jura*, vulgo res incorpo-
rales, hoc est, *Regalia*, seu *jura summæ potestatis*, digni-
tates, & privilegia, quin & *officia* Regni, qualia hodie Ar-
chi-officia Electorum. Alle und jede Obrigkeit / Ober-
ste und niederste Gerichte / Regalien / Herrlichkeiten /
Ehre und Würden ꝛc.

Th. X.

Non omnia Imperii bona ac Territoria promiscue
ab Imperatore feudi loco dari possunt. Namque feuda
majora imperio aperta Imperator nemini sine consen-
su Electorum denuo in feuda se collaturum, sed imperio
ad fiscum restaurandum reservatum promissit. Quæ
tamen promissio, uti Electoribus fieri solet, ita dubium
non est, quin suo consensu iidem bonorum istorum in-
feudationem confirmare possint. Quamvis hujusmodi
casus brevi fortassis sperandi non sint. Illa etiam bona
quæ Electoratu incorporata sunt, hoc pacto dari prohi-
bentur: ne scil. Electoralis Dignitatis splendor, immi-
nutis bonis, simul ipse imminuatur. Soli Electoratus a-
perti novis reddi Electoribus Carolina Sanctione juben-
tur. Quamvis & hic duo casus excepti. Electoratus e-
nim Bavaricus extincta Linea Wilhelmina, expirare,
non ali rursus conferri debet, Pactionis Westphalicæ
lege (art. 4. §. 9.) Regnum vero Bohemiæ, deficienti-
bus omnibus successoribus, non Imperatori & imperio
aperitur, sed penes Bohemos erit novi Regis & Electo-
ris. Electio, ejusdem Sanctionis Aureæ decreto (c. 7.
§. fin.)

Th. XI.

Ad modos acquirendi originarios referunt partim Feudi aperti novam collationem, partim mediati in immediate, seu non Regalis in Regale, creationem. De priori jam Theſi præced. actum, poſtერიorem vero caſum rariffimè forte exiturum rectè judicant.

Th. XII.

Ex dictis facile intelligitur, quousque *Expectativus*, quam vocant, locum habere queat in Feudis Regalibus quippe quæ est promiſſio feudi de novo conferendi, in caſum ſi imperio aperiatur: Siquidem huic juri ab Imperatoribus renunciatum eſt. Scilicet non niſi in ſolos Electoratus jus expectandi concedere licet, accedente tamen Statuum conſenſu. Quod adeo à ſucceſſore Imperatore confirmari ac adimpleri fas eſt.

Th. XIII.

Præſcriptione etiam Feuda Reg. acquiruntur, ad quam perficiendam niſi poſſeſſio per tempus immemoriale, non titulus, non bona fides requiritur. Non ſolum enim difficiles reddit probationes tantum temporis ſpatium, incertumque eſt, bona an mala fide, juſto an injuſto titulo quis poſſideat. Sed & dereliſtio tanto intervallo jus ſuum non vindicantis rectè præſumitur.

Th. XIV.

Inter derivativas acquirendi rationes maximi omnino momenti eſt *Successio*. Quæ cum vel ab inteſtato, vel teſtamento, vel ex pacto competere poſſit: hæc æque genere ratio obtinebit: 1. Quicumque à primo acquirente ſanguinem non trahit, aut ſimultanee inveſtitus non

non est, ille nec in Feuda Reg. succedit. 2. Primo omnium masculi, modo sint habiles, nec illegitimi, aut adoprivi, in Territoria ac Feuda Reg. succedunt. In legitimatis quid usu receptum sit, definire vix audeo, inveniens in hac re opiniones communes contra communes. Cum vero expressa Imperii lege id definitum haud sit, insistendum juri communi videtur, quod per subsequens matrimonium legitimatis omnia jura successionis tribuit, quod eo magis in feudis Regalibus obtinebit, quod illorum possessores ad civiles matrimonii regulas non sunt obstricti, & declarata conjugalis affectio erga matrem partum etiam antea editum vel conceptum, in statu naturali satis legitimum reddit. 3. Ex impari matrimonio nati à successione non prorsus excluduntur, quamvis matrimonium ad Morganaticam qua tale excludat, quippe expresse hac sine contractum. 4. Extinctis masculis femina in subsidium vocantur. Quæ tamen hoc casu Cæsaris aut ordinum provincialium consensum in contrahendo matrimonio adhibere non coguntur, nisi usu locorum hujusmodi quid introductum fuerit. 5. Deficientibus descendantibus non ad Ascendentes regulariter, sed ad collaterales, à primo acquirente sanguinem trahentes, vel simul investitos, Feudorum Regal. successio devolvitur. 6. Ubi jus Primogenituræ obtinet, adeoque in Electoratu, extincta primogeniti stirpe, fratris secundo geniti filii præferuntur fratri tertio genito, seu prior lineæ excludit potterem ætate & gradu; multo magis gradu æqualem, sed linea remotiorem, seu fratrum filii succedunt in capita, non in stirpes in feudo dividuo: eò quod proprio jure

jure succedere videntur. 8. Deficientibus fratribus fratrumq; filiis proximus quisque agnatus, qui ex eadem, ex qua defunctus, linea est, succedit in infinitum. 9. Moribus Saxonum simultanea investitura, *Die Mitbesetzung* invaluit, quæ idem jus succedendi in Feuda quoque Reg. extraneis æque ac agnatis solemniter tribuit, vel jus agnatis quæsitum confirmat.

Th. XV.

Successio uti toties obtinet, quoties Feudum Regale vel morte, vel delicto, vel refutatione apertum est. ita in casu refutationis vel delicti Cæsarem respiciendum, ubi successores superunt, si jure suo uti velit Cæsar, fructus feudi sibi servare potest, quamdiu refutans vel delinquens vivit; post mortem demum refutantis aut delinquentis illud legitimis successoribus conferre tenetur.

Th. XVI.

In complurimis Feudis Regalibus *Jus Primogenituræ* locum habet, cujus originem jam inde à Seculo X. repetunt. In Electoralibus illud publica Imperii lege constitutum, eademque in Austriaca, nec non utraque Hasfiaca domo confirmatum est. Fundamentum potissimum Pacta Familiarum domestica, Testamenta etiam, & ut alii volunt, investitura Imperatoris, consuetudo denique ac Præscriptio præbent. Hujus juris beneficio Primogenitus in feuda Reg. solus succedit, etiamsi ante dignitatem patri quæsitam sit natus. Cumque hoc pacto omnia consequatur, quæ ad Territorium Dignitatemque illustrem pertinent, præter bona defuncti patrimonialia, nisi de his quoque pactis provisum: hinc *onera*

onera quoque territorii eidem ferenda, & obligationes subeunda, quæ alias successori illustri qua tali incumbunt. Hinc æ alienum solvendum, publico nomine contractum, & in publicos usus conversum, hinc filiæ defuncti alendæ & dotandæ, vidua dotalitio instruenda, & quæ Imperio debentur præstanda, non tamen nisi ex Domaniis ac publicis territorii bonis. Ceterum iuri suo in gratiam fratris renunciare potest primogenitus, non vero in præjudicium filii, quippe qui non jure transmissio, sed proprio vocatur.

Th. XVI.

Ceteris liberis masculis, Jure primogenituræ quidem, non vero successionis spe exclusis, debetur *Apanagium* quod in certa pecunia, vel etiam prædiorum ac reddituum portione consistit, iisdemque ad honestam vitæ sustentationem, & tuendam familiæ dignitatem à Primogenito ex domanio, non suo patrimonio, præstandum. Cum vero publica territorii jura soli Primogenito cedant: hinc Apanagiato nec jus exercendi Regalia, nisi quædam expresse concessa sint, nec jus Comitiorum aut Statuum Imperii, sed sola privata dominii jura competunt, idemque imperio fratris Primogeniti subjectus est. Titulis tamen omnibus, & insignibus, quibus primogenitus, utitur propter spem succedendi, eadem dignitate illustri conspicuus. Quin & plena territorii jura Apanagiato dari posse, rectè a Doctõribus observatum est, quamvis non feudi Regalis nomine; cum solus Primogenitus investituram hoc nomine ab Imperatore assequatur.

Th. XVII.

Sunt & alii successionis modi in Germania usu recepti.

D

cepti. Divisio certè inde ab origine Francici Regni, non solum in ipso regno atque Imperio, sed & in territoriis Ducum atque Comitum passim errore politico introducta, atque ex ratione Status ab Imperatore tolerata est. Eaque postmodum ita usu invaluit, ut regulæ instar sit, territoria masculis heredibus cedere ex æquo, donec per expressa pactionis documenta proberetur contrarium. Non uniformis tamen est hæc dividendi ratio ubiq;. Non nunquam territorium manet integrum, sola administratio & emolumentorum perceptio inter successores feudorum Reg. dividitur. Nonnunquam vero ipsum territorium in partes abit, & singuli heredes suas rationes ab invicem separatas habent, quilibet investituram ab Imperatore seorsim petit, & cuique adeo peculiare jus exercendi regalia nascitur, sæpius etiam peculiare in comitiis votum. Nonnunquam territorium inter plures successores indivisum manet, sed vel communi nomine administratur vel uni soli administratio committitur, idque vel ita, ut senior tantum administrator sit, vel ut qui pares gradu sint, alternis vicibus præsideant.

Th. XIX.

Hoc Electoratus peculiare habent, quod dividi Carolina sanctione prohibentur, soli que masculi primogeniti in eisdem succedunt, modo habeant requisita legibus fundamentalibus probata. Deficientibus descendentibus ad proximum agnatum Electoratus devolvitur, quæ proximitas non ex ætate, sed lineæ propinquitate æstimatur. Eadem succedendi ratio etiam in Bohemia regno obtinet. Quod si eveniat, ut qui Electoratu jam fruitur, ad alium quoque agnationis jure vocetur, non videtur eidem successio deneganda. Quin filio Electoratum cede-

re

re poterit, cum neutri casui legis prohibitio obstat.

Th. XX.

Testamenta condere Feudorum Reg. domini non prohibentur, modo ne quid contra publicas Imperii leges aut pacta familiae admittatur. De Electoribus ergo in præjudicium primogeniti quidquam disponere haud licet. In feudis vero dividuis eatenus locum habet testamentaria dispositio, ut antiquus possessor territorium inter agnatos dividere, ac uni præ alteri gratificari possit. Neutiquam vero extraneum heredem instituere licet, cum ad jus sanguinis successio lege fundamentali sit restricta: quamvis in Archi Ducatu Austriæ ultimo possessori hoc quoque licere contendant.

Th. XX.

Successio etiam ex pacto in Germaniæ feudis Reg. obvia est. Cum primis *Pacta Confraternitatis* hoc nomine celebrantur, quorum exempla hodieque inter inclitas Gentes Borussia-Brandenburgicam, Saxoniam & Hassiacam extant. Ineuntur autem hujusmodi pacta inter duas pluresve familias Principum non solum atque Comitum, sed & Nobilium Immediatorum hac lege & fine, ut una familia extincta superstes in feudum ac territorium vacuum succedat. Publicè sunt approbata, uti vel Capitulatio Leopoldina docet, unde de valore ipsorum hodie frustra dubitatur. Nihilominus ut valida persistant, præter consensum Familiarum paciscentium, non tantum Imperatoris, sed & omnium Statuum dubito, an & subditorum, consensus necessarius videtur: quoniam publica Imperii causa hic agitur. Positis his requisitis, non tantum circa Principatus, aliaque ejus generis feuda, sed & Electoratus, valide pacisci, & vel in integrum territoria

rium, vel territorii partem; unde Pacta universalia vel particularia: vel mutua seu bilateralem, vel alteri saltem parti, seu unilateralem successiorem scribere licet. *Ganerbinatus* etiam huc spectat, qualis societas tamen non ad successione tantum, sed & alia jura atque officia communicanda dirigitur.

Th. XXII.

At hujusmodi successiones in Feudis Ecclesiasticis non obtinent. Cum autem olim constitutio Episcoporum in Germania Regis vel Imperatoris, cleri & populi arbitrio, investitura etiam per baculum & anulum ab Imperatore facta fuerit: postea inde ab Henrici IV. temporibus Imperatori jus suum per varias Pontificum artes, conniventibus Imperii Statibus, ereptum, & ad solum clerum, h. e. partim ad Pontificem, partim ad Capitulum, translatum est. Hodie igitur Episcopi Pontifici constituuntur *Electione*, dum habilis ab omnibus Canonicis, vel majori earum parte, juxta juris Canonici præscriptum eligitur, & *Postulatione*, quando is, qui per Canones eligi non poterat, à superiori peritur. Deinde sequitur *Confirmatio* Pontificis, qui aliquando etiam de Canonibus dispensat. Protestantes Episcopi, qui superant, quales sunt Lubecensis Merseburgensis, Naumburgensis, Misnensis, Postulatione vel Electione creantur cessante Pontificis confirmatione; quamvis & hi ferè hereditarii facti. Postulati autem & electi statim ab Imperatore de feudis Reg. suis sunt investendi. In Civitatibus etiam Imperialibus Electio tantum locum habet.

Th. XXIII.

His omnibus acquirendi Feuda R. modis ac causis tandem *Investitura* solenni ritu accedit, quæ à Longobardis

dis ad Germanos translata videtur, cum & nomine Germani in sua lingua rem exprimente desituantur. Ea hodie magis nudæ ceremoniæ rationem, quam veræ collationis virtutem habet, sive prima sit, sive renovata, cum investiendi jam antea velex originaria vel derivativa causa Feudorum Reg. domini sint, atque juris territorialis cum omnibus annexis participes. Nihilominus ad conditionem habendi spectat, eo quod publica Imperii lege recepta est, & *Prima* quidem, quæ novam feudi aperti collationem comitatur, forte traditionis symbolica, *Renovata* vero confirmationis loco existimanda. Necessaria autem est Investituræ renovatio, & Vasallo Regali intra annum petenda, quoties vel Imperator mutatus est, vel ipse Vasallus, qui territorium successione aut electione obtinuerit, & quidem intra annum petenda sub pœna amissionis. Nontamen in persona Renovatio necessariò petenda, sed per Procuratorem fieri potest: absentiam tamen semper excusare oportet. Sæpius etiam dignitas requiritur certæ personæ. Unde Elector Saxoniae feuda Lusatiae non nisi Barone aut Comite mandata. io recipit. Cæsar etiam ad Investituram perentibus præstandam obligatus est per Capitulat. Locus verò æque ac modus ab ipso arbitrio pendet. Quamvis Archiduces Austriae & Reges Bohemiæ extra territoria suam petere non teneantur. Majora Regalia ipse Imperator confert, scil. Electoratus, Ducatus, Principatus: Pa- res Curiae more Longobardorum hic non adhibentur, Consiliarii nonnulli adstant. Comites vero investuntur in Consilio Imp. aulico, Civitates Imperii per Commissarium Imperii. Inter symbola olim gladius sceptrum & vexillum erat. Per gladium regna, per sceptrum Ecclesiasti-

fiastici Principatus, profani per vexillum conferebantur. Sed novissimis temporibus valde rarus sceptri & vexilli frequens gladii & promiscuus usus fuit. Non tamen nisi prævia trina genutum flexione ad Imperatorem accedit Vasallus, investituramque demissè petit. Deinceps strictum gladium, quem Cæsar porrigit, exosculatur, fidemque solenni sacramento Imperatori & Imperio obligat, & proluxa officiorum promissione fungitur. Quibus ita peractis litteræ investituræ ab Imperatore Vasallo traduntur, Cæsar vicissim antapocha redditur, certa que pecuniæ summa vel taxæ vel donativæ nomine Imperialis aulae officialibus solvitur.

Th. XXIV.

Jam quid *Juris Imperatori & Imperio* in Feudis Reg. competat, quid *Vasallo*, quæque mutua sibi officia debeant, dispiciendum. Certè dominium directum Provinciarum feudalium Cæsari neutiquam tribuendum videtur, cum nihil proprietatis in iis possideat. Cæsari verò una cum Imperio rectius fortè dominium directum asferitur: quamvis æquè incommode fortassis Feuda R. ad regulas domini directi & utilis Longobardici vel potius Romani, ac Status Reip. Germ. ad formas Aristotelicas exigetur. Nec Vasallis etiam Regalibus sola domini utilis notio congruit: cum plusquam dominium utile competat, uti superius ostensum. Nec absurde *Knichenius* dixit, *Feuda Imperii Principibus illustriori & Regio quodam domini jure concedi*. Rectius igitur fortasse Imperatori & Imperio jus quoddam imperii independens, ac superiorem potestatem, Vasallis vero seu Sratibus jus quidem proprium, sed dependens, ac potestatem certa ratione subordinatam vindicavero. Arque illius quidem
juris-

juris; quod Imperatori & Imperio asserui, hi fere sunt effectus: Feudi Electoralis aperti nova collatio, Investiturae petitio atque concessio, consensus Imperii in certis successioneibus pariter ac alienationibus necessarius, iudicium denique Imperatoris & Imperii à Vasallis agnoscendum.

Th. XXV.

Effectus vero juris Vasallo competentis sunt primo facultas omnia eorum monumenta & fructus ex jure exercitioque Regalium provenientes percipiendi. Deinde facultas subinfendendi alios iterum de suis feudis Reg. Fortasse huc referendi septem clypei die *sieben Heerschilde* qui varias feudorum classes sibi invicem subordinant. Sed modus tamen ac limites subinfendationi statuendi, nequid fiat in præjudicium Imperii, Facultas refundandi etiam in manus Imperatoris vel proximi successoris Vasallo integra est, modo Imperium nihil detrimenti inde capiat. Facultas alienandi & oppignorandi non prorsus prohibita, nullatenus tamen, cum in totius territorii alienatione Cesaris omnino ac Statuum consensus necessarius esse videatur. Præfecturas tamen quasdam proprio arbitrio oppignorare Statibus facile conceditur. Sicut & alienationes inter Constatos, ut ita loquar, facilius locum habere putaverim, quam inter Statum atque Extraneum. Verbo: Quæcumque non vergunt in præjudicium aut detrimentum Imperatoris atque Imperii, illa omnia circa feuda Regalia facere possunt Vasalli.

Th. XXVI.

Denique ad effectus ex contractu feudali, Imperatorem Imperiumque inter ac Vasallos Imp. celebrato, resultantis spectat mutua *fides & officia* vel *servitia* à Vasallis præstanda. Servitia ista in militaria & non militaria vulgò dispescuntur. Ad non militaria referunt officia Imp Electoralia. Servitiorum militarium loco nominatur *Expositio Romana*, cujus causa olim Cesaris Romam proficiscenti comites sese adungere Vasalli, vel *hospentiarum* pretio militaria servitia redimere cogebantur. Hodie certum militum numerum das Reichs contingere, vel pecunia summam, die *Römer Monathe* ad sustinenda militie onera debent. Quamvis hujusmodi Imperii onera non feudorum solum nomine, sed & allodiorum, si qua sint, imperio debere videantur. Quantus vero numerus, quantaque summa exigenda, illud vel ex ipsa imperii matricula, vel etiam peculiari decreto definitur.

Th. XXVII.

Modi amittendi & extinguendi Feuda Reg. etiam varii sunt. Amittuntur enim primum spontanea abdicatione, quæ & casum mutæ Religionis à Statibus Ecclesiasticis factæ complectitur. Amittuntur etiam Alienatione expressa vel tacita per prescriptionem: sed de utraque superius actum. Amittuntur

mittuntur ob delictum, cum primis Felonie contra Imperatorem & Imp. commissa dum per Bannum Imperii jure Civitatis Germanicæ excluduntur. Amittuntur denique morte. Extinguuntur verò non solum modis his omnibus, si successor destit, sed & exemptione, si Vassallus hæcenus Imperii summum imperium nanciscatur, vel externo cuidam Imperio aut alii Statui subji-
ciatur.

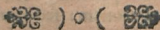
Th. XXVIII.

Judicium feudorum Regalium, ad analogiam Juris communis duplex asseri potest, Civile & Criminale. Illud ad controversias de meo & tuo in feudis obvias spectat: hoc vero tum obtinet, ubi de amittendo ob delictum feudo, cum privatione dignitatis & sæpius vitæ conjuncto agitur. Jus utriusque Judicii sine dubio illi competit, qui & supremum habet feudorum Regalium dominium seu Imperium, h. e. Cæsari & Imperio. Exercitium vero hujus juris inter Reservata Cæsaris referunt, atque adeo judicio Imperii Aulico vindicant. Sed rectius forte antiquum Jus Principum das Fürstenrecht, quod olim obtinuit, adhuc hodie locum habere asseritur. Singulare illud Privilegium Principibus Germaniæ ab antiquo competens esse dicitur, ut ejus Imp. in causis, que ipsi Principes, eorumque Baron, Landgraven, aut aliam concernunt, in Caucen die eines Fürsten Land / Leute, Fürstenthum und Lehnshafft oder Leib und Ehre betreffen, absque consilio & votis ordinum Imperii tanquam Patrum Curie, cognoscere nequeat. Non ergo solum Proscriptio alicujus Principis, sed & ceteræ controversiæ de feudis R. in Comitibus à Cæsare tractandæ, & consensus ordinum vel omnium vel saltem Electorum adhibendus. Cum in causis feudorum Regalium non minima Imperii salus vertatur. In causis tamen feudorum Minorum, quales sunt Nobilium Immediatorum Cæsarem cum Camera concurrentem Jurisdictionem habere ipsa praxis & experientia docet.

TANTUM!

COROLLARIA.

- I. Inter summos Imperantes non nisi jus decori & jus potentæ seu gladii obtinere, exercitii gratia defendam.
- II. Reservata Imperatoris dicantur, non quæ soli competunt, sed quæ à solo exercentur, neque adeo superioritati ordinum Territ. sunt opponenda.
- III. Nobilis ab Imperatore vel Rege creatus etiam in exteris Regnis nobilis existimandus, atque ut talis existimetur, jure exigere potest.
- IV. L. 29. C. ad L. Jul. de adult. nihil iniqui, aut sobria Philosophiæ Morali adversi continet.
- V. Adolescens, qui veniam ætatis à suo Principe impetrat, sed in extero postea loco contrahit, restitutionem in integrum petere nequit, quamvis secundum hujus loci statuta sine venia ætatis nondum majorænis esset.

ULB Halle

3

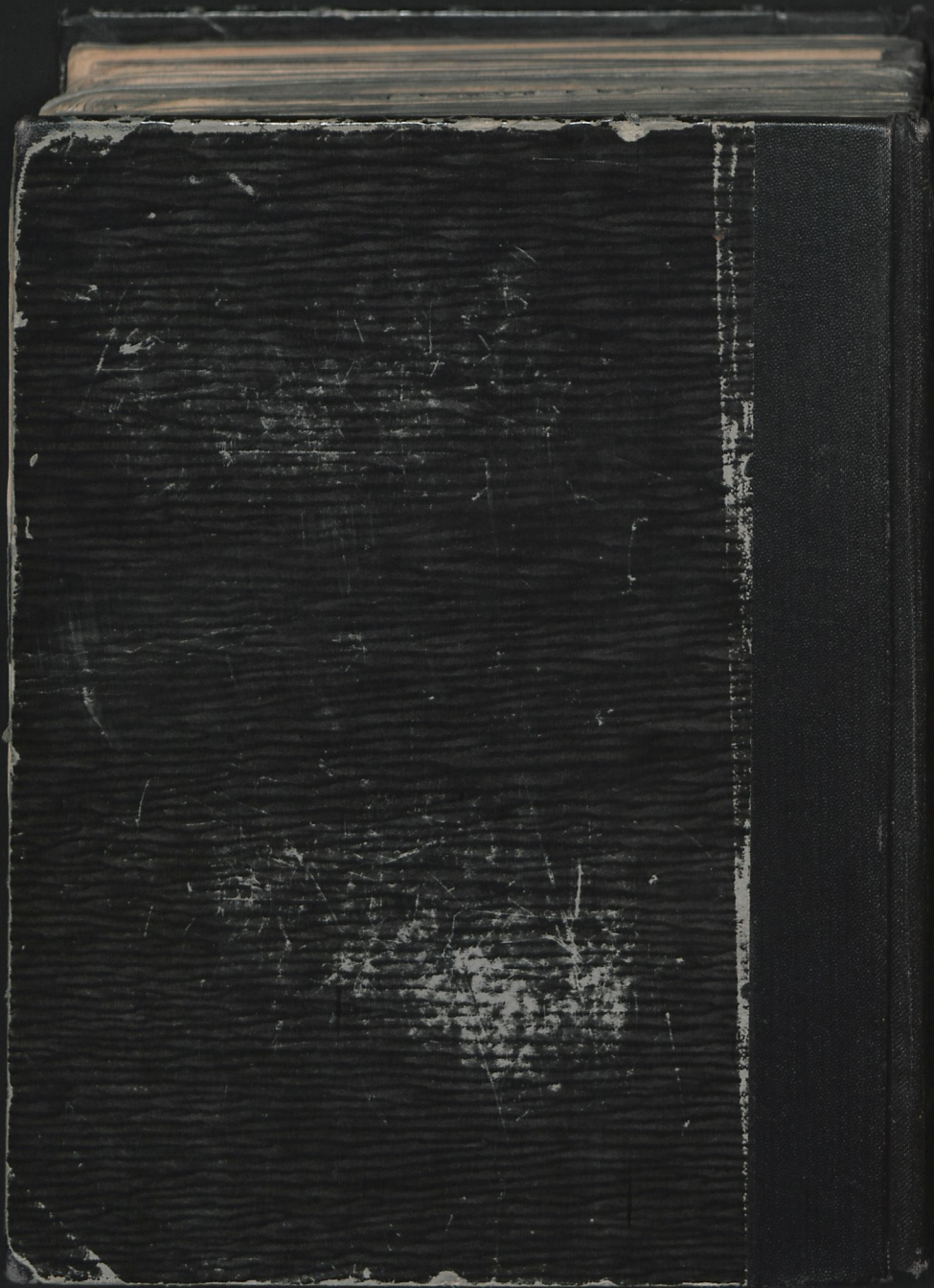
001 512 765

56

ND 78

F. 74. num. 2.

1787 30

17

THESES INAUGURALES
DE

**STATU REIPUBLICÆ GERMANICÆ
FEUDALI.**

ET FEUDIS REGALIBUS,

QVAS
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,

DN. PHILIPPO WILHELMO,
PRINCIPE BORUSSIÆ, MARCHIONE BRANDENBURGICO, AC DUCATUS MAGDEB. GUBERNATORE, RELIQUA,
CONSENTIENTE ILLUSTRIS CTORUM ORDINE,
IN REGIA FRIDERICIANA,
PRÆSIDE

DN. HENRICO BODINO,
REGIM. ECCLES. IN DUCATU MAGDEB. CONSIL. REGIO GRAVISSIMO, ET PROF. JUR. CELEBERRIMO.
PATRONO AC PROMOTORE SUO VENERANDO.

PRO LICENTIA

Summum in JURE Gradum, atque Privilegia DOCTORUM
rite consequendi,

IN AUDITORIO MAJORI

d. Octobr. A. MDCCVII. horis ante & pomeridianis

Publico Eruditorum judicio submittit

AUTOR

M. DIETERICUS HERMANNUS KEMMERICH,
MARCHICUS.

HALÆ MAGDEB. LITERIS CHR. HENCKELII, ACAD. TY.

P. 344.

3

